

In het kader van het eerste middel stelt rekwirante dat het Gerecht de door verzoekster pas in repleik aangevoerde grief dat de Commissie de grenzen van haar bevoegdheden had overschreden, in strijd met artikel 48, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering ontvankelijk heeft verklaard. Bovendien heeft het Gerecht door zelf te bepalen op welke bepalingen van gemeenschapsrecht het tweede middel betrekking heeft, de grenzen van zijn rechterlijk toezicht overschreden.

In het kader van het tweede middel stelt rekwirante dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van de omvang en de wijze van uitvoering van de bevoegdheden van de Commissie die haar bij artikel 9, lid 3, van richtlijn 2003/87 zijn verleend. Dit middel valt uiteen in twee onderdelen.

In het kader van het eerste onderdeel van dit middel stelt rekwirante dat het Gerecht met de vaststelling dat de Commissie niet bevoegd was om bij de controle van de aan haar meegeleverde nationale toewijzingsplannen II (hierna: „NTP II”) aan de hand van de criteria van bijlage III bij richtlijn 2003/87 de geverifieerde CO₂-gegevens uit eenzelfde bron (Community Independant Transaction Log) voor alle lidstaten in dezelfde periode (2005) te gebruiken, en om haar beschikking te baseren op de vooruitzichten voor de ontwikkeling van het bruto binnenlands product in de periode 2005-2010 die in dezelfde periode voor alle lidstaten zijn gepubliceerd, artikel 9, lid 3, van richtlijn 2003/87 onjuist heeft uitgelegd waardoor het beginsel van gelijke behandeling is geschonden.

In het kader van het tweede onderdeel van dit middel wordt gesteld dat het Gerecht door de Commissie het recht te ontzeggen om bij de beoordeling van een NTP II de door een bepaalde lidstaat gebruikte gegevens buiten beschouwing te laten en in haar op grond van artikel 9, lid 3, van richtlijn 2003/87 vastgestelde beschikking waarbij het NTP II werd verworpen, een maximum vast te stellen voor de totale hoeveelheid emissierechten die de lidstaat kan toewijzen, artikel 9, lid 3, van richtlijn 2003/87 onjuist heeft uitgelegd omdat het geen rekening heeft gehouden met het doel en het voorwerp ervan.

Volgens rekwirante is de controle vooraf van het NTP II op grond van artikel 9, lid 3, van richtlijn 2003/87 erop gericht, het bereiken van het doel daarvan mogelijk te maken, dat wil zeggen de emissies van broeikasgassen op een kosteneffectieve en economisch efficiënte wijze te verminderen, alsmede een juiste werking van de gemeenschapsregeling voor de handel in broeikasgasemissierechten te waarborgen. Voor zover het recht om een beschikking tot verwerping van een NTP II vast te stellen in de tijd is beperkt, moet de wijze waarop de Commissie haar controlebevoegdheden op grond van artikel 9, lid 3, eerste volzin, van richtlijn 2003/87 uitvoert, worden uitgelegd met inaanmerkingneming van het doel van de gehele controleprocedure, dat wil zeggen het waarborgen dat alleen de NTP II die voldoen aan de criteria van bijlage III, in het bijzonder de in de punten 1 tot en met 3 vastgestelde criteria, definitief kunnen worden en de basis voor de vaststelling van de besluiten van de lidstaten met betrekking tot de totale hoeveelheid toe te wijzen emissierechten kunnen vormen.

In het kader van het derde middel stelt rekwirante dat de rechter met de beslissing dat de Commissie in het kader van de bestreden beschikking diende te verklaren waarom de in het NTP II van de Republiek Polen gebruikte gegevens „minder betrouwbaar” waren, de gehele inhoud van de in punt 5 van de bestreden beschikking vervatte motivering in aanmerking had moeten nemen en hoe dan ook de grenzen van de in artikel 296 VWEU neergelegde motiveringsplicht heeft overschreden.

Met het vierde middel stelt de Commissie dat het Gerecht de voorwaarde voor de scheidbaarheid van de bepalingen van de bestreden beschikking onjuist heeft toegepast omdat het heeft vastgesteld dat de leden 2 tot en met 5 van de artikelen 1 en 2, die de onverenigbaarheid van het NTP II met andere criteria van bijlage III bij de richtlijn dan de leden 1 daarvan betreffen, van laatstgenoemde niet te scheiden zijn. De onjuiste beoordeling van het Gerecht heeft ertoe geleid dat de bestreden beschikking in haar geheel nietig is verklaard.

(¹) PB L 275, blz. 32.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel (België) op 11 december 2009 — RTL Belgium SA (voorheen TVI SA)

(Zaak C-517/09)

(2010/C 51/30)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: RTL Belgium SA (voorheen TVI SA)

Verwerende partij: Conseil supérieur de l'audiovisuel

Prejudiciële vraag

Kan het begrip „uitoefenen van effectieve controle over de keuze van programma's en de organisatie ervan” in artikel 1, sub c, van richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 2007/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2007 (richtlijn audiovisuele mediadiensten), aldus worden uitgelegd dat een vennootschap die in een lidstaat is

gevestigd en krachtens een vergunning van de regering van die lidstaat een audiovisuele mediadienst mag aanbieden, daadwerkelijk een dergelijke controle uitoefent wanneer zij tegen betaling van een niet nader bepaald bedrag, overeenkomend met de totale omzet uit reclame die bij de uitzending van deze dienst wordt behaald, een in een andere lidstaat gevestigde derde vennootschap (met mogelijkheid van subdelegatie) belast met de productie van alle eigen programma's van die dienst, de externe communicatie op het gebied van het programmaschema, alsmede de financiële en juridische zaken, het personeelsbeleid, het beheer van de infrastructuur en andere voorzieningen met betrekking tot het personeel, en voorts blijkt dat de beslissingen met betrekking tot de samenstelling van de programma's, het eventueel schrappen van uitzendingen en de aanpassing van het programmaschema wegens actuele gebeurtenissen, op de zetel van die derde vennootschap worden genomen en uitgevoerd.

(¹) Richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten (PB L 298, blz. 23)

Beroep ingesteld op 15 december 2009 — Europese Commissie/Roemenië

(Zaak C-522/09)

(2010/C 51/31)

Procestaal: Roemeens

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: D. Recchia en L. Bouyon, gemachtigden)

Verwerende partij: Roemenië

Conclusies

— vaststellen dat Roemenië, door naar aantal en oppervlakte onvoldoende gebieden die het meest geschikt zijn voor de bescherming van de in bijlage I bij richtlijn 79/409/EEG (¹) genoemde vogelsoorten en de op zijn grondgebied aanwezige trekvogels als specialebeschermingszones te hebben aangewezen, niet aan zijn uit artikel 4, leden 1 en 2, van deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen heeft voldaan.

— Roemenië verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand, zoals gewijzigd, regelt de instandhouding van alle natuurlijk in het wild levende vogelsoorten op het Europese grondgebied van de lidstaten. De uit de richtlijn voortvloeiende verplichtingen zijn van toepassing op Roemenië vanaf de datum van zijn toetreding (1 januari 2007). Bijgevolg moet Roemenië, uit hoofde van artikel 4, leden 1 en 2, de aanwijzing van specialebeschermingszones op zijn grondgebied voltooien.

Na onderzoek van de door de Roemeense autoriteiten aangewezen specialebeschermingszones, is de Commissie van mening dat die aanwijzing als specialebeschermingszones van de meest geschikte gebieden naar aantal en oppervlakte niet voldoende is.

In casu werden de door Roemenië als specialebeschermingszones aangewezen zones onderzocht in samenhang met de door de organisatie BirdLife International opgemaakte inventaris van belangrijke vogelgebieden, en met een door de Societatea Ornitologică Română (Roemeense ornithologische vereniging) uitgevoerde vergelijkbare analyse. De procedure van aanwijzing van belangrijke vogelgebieden in Roemenië werd in 2007 afgerond en heeft geresulteerd in de aanwijzing van 130 belangrijke vogelgebieden.

Van de in totaal 130 belangrijke vogelgebieden met een oppervlakte van 4 157 500 ha, werden slechts 108 gebieden, met een oppervlakte van 2 998 700 ha, door de Roemeense autoriteiten aangewezen als specialebeschermingszones, en van deze gebieden werden slechts 38 gebieden volledig als specialebeschermingszones aangewezen.

Voorts werden 21 belangrijke vogelgebieden, met een oppervlakte van 341 013 ha, nog niet aangewezen als specialebeschermingszones in Roemenië, en verschilt de omvang van 71 aangewezen specialebeschermingszones sterk van die van de vogelbeschermingsgebieden.

Gelet op een en ander hebben de Roemeense autoriteiten voorts, ondanks het feit dat 71 belangrijke vogelgebieden niet volledig als specialebeschermingszones werden geregistreerd, en dat 21 belangrijke vogelgebieden niet bij de aanwijzingsprocedure werden betrokken, in geen enkele inventaris of wetenschappelijke methode voorzien die dergelijke verschillen tussen belangrijke vogelgebieden en aangewezen specialebeschermingszones zouden kunnen rechtvaardigen.

Zowel de niet-aanwijzing als de gedeeltelijke aanwijzing van de respectieve belangrijke vogelgebieden leidt tot het ontbreken van maatregelen ter bescherming van zowel de in bijlage I bij richtlijn 79/409 genoemde vogelsoorten als de trekvogels, wat een schending oplevert van artikel 4, leden 1 en 2, van richtlijn 79/409.